

Roger Waters imponeert met muzikaal monsterspektakel 'The Wall'

Quadrofonisch verbluffend

Rock

ROGER WATERS, THE WALL
gezien op 20 juli in Werchter

In zijn ambitieuze megashow *The Wall* nam Roger Waters van Pink Floyd de handschoen op tegen georganiseerde religie, totalitaire terreur, kapitalistische hebzucht en zijn eigen jeugdtrauma's.

GUNTER VAN ASSCHE

Door de ongeziene omvang van het live-spektakel werd *The Wall* vlak na de albumrelease in 1979 slechts dertig keer, verlieslatend, opgevoerd. Vier jaar geleden besloot Roger Waters (69) om deze rockopera in eer te herstellen met een wereldtournee. De mede-oprichter en creatieve spil van Pink Floyd voegde in Werchter een extra dimensie toe aan zijn Sportpaleis-spektakel uit 2011. De lengte van de titulaire muur werd verdubbeld tot 150 meter en bevatte liefst duizend bouwstenen. Die vormden het canvas voor een duizelingwekkende stroom aan projecties op zo'n 2.000 vierkante meter.

Op die schaalvergroting na verschilde de show an sich niet veel met Waters laatste doortocht. Ook nu boorde een kamikazevliegtuigje zich met een knal door de muur, werden imposante marionetten

neergelaten uit de nok, paradeerden vaandelzwaaiende pseudofascisten over het podium, en was je aan het eind van de show getuige van hoe de muur met een ontstellende kracht naar beneden tui-melde. Al even opzienbarend was het reusachtige, opblaasbare everzwijn dat onverhoeds in je linkerooghoek opdoemde om dan statig over de hoofden van 35.000 toeschouwers te zweven.

Glashelder was ook het geluid, dankzij een uitstekende, elfkoppige band en een quadrofonisch geluidssysteem dat de vullingen uit je kiezen deed daveren. Loodzware geluidseffecten van helikopters, machinegeweren, een kinderkoor en oorlogsgeweld gaven de show een akelig realisme mee.

Waters zelf speelde graag op het sentiment: zo'n twintig Belgische kansarme kinderen liet hij een choreografie opvoeren in 'Another Brick in the Wall (Part 2)'. En tijdens de pauze staarden portretten van gesneuvelde militairen, activisten en vredesmissionarissen je aan. Een nieuw nummer werd ook opgedragen aan Jean Charles de Menezes: een Braziliaan die in de Londense metrogangen werd doodgeschoten door politie, op onterechte verdenking van aanslagen. Een geëmotioneerde Waters waarschuwde – in het Frans – daarbij voor "té machtige instituten". Zijn melodramatische vertolking van 'Bring the Boys Back Home', een antioorlogspamflet, sloot naadloos bij die boodschap aan.

Oprechte acteur

Toegeven, soms ontspoorde het spektakel in kitscherige bombast. Maar *The Wall* overtuigde toch vooral door na drie decennia niets in te moeten aan maatschappelijke relevantie. Het verhaal van

● Roger Waters waarschuwde in *The Wall* voor 'te machtige instituten' en droeg zijn show op aan kansarmen, oorlogsslachtoffers en slachtoffers van politiegeweld. © ALEX VANHEE

deze dubbelaar, die er integraal doorgejaagd werd, blijft dan ook van alle tijden: een intrigerend modern sprookje over machtsmisbruik en een muzikant in een existentiële crisis. Het hoofdpersonage Pink krijgt heel wat te verwerken: het verlies van zijn vader in de oorlog ('Another Brick in the Wall (Part 1)'), misbruik door leraars ('The Happiest Days of Our Lives'), de opvoeding door een overbeschermende moeder ('Mother'), en de breuk met zijn vrouw ('Don't Leave Me Now').

Alleen zonde dat Waters in Werchter zelden echt persoonlijk werd. Net voor 'Mother', een duet met zijn jongere zelf uit 1980, sprak hij weliswaar over "that poor, miserable Roger from years ago", en ook zijn dankwoord klonk oprecht. Maar verder dwong dit strakke spektakel hem in een korset van theateracteur, waardoor er ook een onzichtbare muur opgetrokken werd tussen artiest en publiek.

Maar goed, in het geval van dit overrompelende schouwspel gold: liever een goede Muur dan een verre vriend.

Toegeven, soms ontspoorde het spektakel in kitsch en bombast. Maar toch blijft 'The Wall' vandaag uiterst relevant